

Vallen & Opstaan

Jackie van Laren bij Boekeryj:

De Q-serie

Zin

Lief

Ziel

Vallen

Opstaan

De *Eilandliefde*-serie:

Duingras

Stormwind

Springvloed

Tegenstroom

Hoogtij

Branding

De meisjesmagneet

Thuiskomen

Twee prinsen

De Eyckenhof

Een goed hart

Het kleine kasteeltje

De *Onder de bomen*-serie:

Lentegroen

Zomerloof

Herfstrood

Winterzon

E-only:

Alle verhalen (tot nu toe)

boekeryj.nl

Jackie van Laren

Vallen & Opstaan

Eerste druk als bundel 2026

ISBN 978-90-492-1245-2

ISBN 978-94-023-3015-1 (e-book)

ISBN 978-90-492-1406-7 (audio)

NUR 301

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: bürosüd

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2016, 2017 Jackie van Laren en Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam
Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Marianne Schön-
bach Literary Agency B.V.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveel-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar ge-
maakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch
of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestem-
ming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave
is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.

DEEL 1

Vallen

*Falling, yes I am falling
And she keeps calling me back again*

The Beatles, 1965

Proloog

Londen, 2008

Er was lang op gewacht en er was al veel over geschreven: Road Rage ging weer op tournee. De feestelijke aftrap bestond uit een kort concert op de overkapping van de ingang van een veelsterrenhotel, gevolgd door een lange persconferentie in een van de grootste zalen binnen; er waren journalisten en fotografen van alle belangrijke wereldmedia en buiten op straat was het afgeladen met hysterisch enthousiaste fans. Sommigen van hen hadden er een halve wereldreis op zitten om dit miniconcert live te kunnen meemaken, want de band had nog steeds een grote, trouwe fanbase die echt niet overtuigd hoefde te worden van het feit dat Road Rage nog steeds waanzinnig was.

De lobby van het hotel was super-de-luxe en tot de nok toe gevuld met mensen gekleed in loeidure rock-chic en Anne Miller stapte voorzichtig over de drempel. Ze probeerde niet op te vallen in haar simpele, lange groene linnen jurk en haar leren sandalen: bij het aankleden had ze nog gedacht dat het vast aardig zou staan bij haar donkerrode krullen en bleke, sproetige huid, maar slechts één blik op de menigte in de lobby was genoeg om haar dat afschuwelijke, maagzinkende vlag/modderschuitgevoel te bezorgen, waarbij ze niet precies kon uitmaken of ze nou de vlag was of de schuit.

Hoe dan ook, er was niets meer aan te doen. Ze haalde dus maar even flink diep adem en mengde zich in de menigte.

Anne kon niet anders dan verbaasd zijn dat er zo ontzettend veel mensen op de been waren. Ze was zo mogelijk nog iets verbaasder dat zijzelf deel uitmaakte van het officiële gevolg van dit illustere muziekgezelschap, want wie had dat in godsnaam ooit kunnen denken? Zij, keurige, een beetje verlegen Anne, die een bescheiden boterhammetje verdiende met het schrijven van eenkoloms artikeltjes over obscure films, tweederangsbandjes of armlastige theaterproducties. Ze werkte dan wel op de redactie van *Uncover Magazine* – *UM*, stond er levensgroot op het glanzende omslag van het blad; ze had zich altijd afgevraagd of nou niemand zag dat dat toch best een gekke naam voor een blad was – maar dat wilde nog niet zeggen dat ze zomaar dagelijks bij allerlei wereldberoemdheden aanschoof.

Dus hoe had het nou zomaar kunnen gebeuren dat ze hier stond? Want hallo, wie kende de Rage nou niet? De anthem-achtige nummers, de stomende, legendarische optredens... en na de optredens natuurlijk dat al even legendarische, klassieke rockbandgedrag in al zijn gruwelsensationele vormen. Meubilair uit het raam – of dóór het raam als niemand eraan gedacht had eerst het raam te openen; drugs en drank in grootverbruik en gefluiserde urban myths over orgieën met honderden vrouwen. Allemaal op naam van vier van die stoer uitzierende gasten die een enorme lijst wereldhits op hun naam hadden staan.

Ze hadden al zeker vijf jaar geleden hun officiële afscheidsconcert gegeven, omdat de leadzanger, die met zijn achtendertig jaar nog steeds te boek stond als wereldwijd een van de smakelijkste mannelijke beroemdheden, een acteer carrière in was gerold waarin hij al even succesvol bleek als in het schrijven van hits en het spelen op grote podia. Hij had onderweg ook nog een bijzonder mooie actrice getrouwd en een kind met haar gemaakt, en toen had hij natuurlijk prompt niet meer zo veel tijd om rond te

toeren, op te treden in stadions en zich te misdragen in hotelkamers.

Het kind in kwestie trok aan Annes hand.

‘Wat is er, lieverd?’ zei ze tegen Rowland, die met zijn drie jaar oud angstwekkend veel op zijn vader leek.

‘Gaat pap spelen?’ Hij keek naar haar omhoog door zijn wilde, rossig bruine krullenbos. Zijn haar was naar Annes smaak een beetje aan de lange kant, maar ja, wat kon je ook verwachten met zo’n ouder als voorbeeld?

‘Ja, strakjes. Ze moeten eerst even naar buiten om foto’s te maken. Zullen wij maar even hier wachten en door het raam kijken? Het is zo druk buiten.’

‘Oké,’ zei de kleine man cool.

Hij was echt om op te vreten, maar desondanks hadden zijn ouders het niet voor elkaar gekregen om hun sterrenstatus met enig huiselijk geluk te laten samengaan. Ze waren al net zo spectaculair gescheiden als dat ze getrouwd waren, in ware Hollywoodstijl en met zo veel mogelijk aandacht in de pers. Met als bijkomend resultaat dat de beroemdste en beruchtste rockband ter wereld helemaal terug was en klaarstond om weer eens lekker ouderwets rotzooi te schoppen.

De leadzanger stapte de aircokoelte van het hotel uit en het brandende zonlicht in om snel even te poseren met de juichende fans op de achtergrond. Hij zag eruit als de typische onweerstaanbare rockster: leren broek; ongekamd, schouderlang hazelnootbruin haar en donkere zonnebril. Aan zijn arm hing een onwaarschijnlijk mooi fotomodel, type blond, slank en buigzaam. Camera’s flitsten en klikten, het publiek ging uit z’n dak en Anne glimlachte voor het eerst sinds ze haar Londense voorkeur achter zich had dichtgetrokken. Hier gebeurde iets bijzonders: hier werd muziekgeschiedenis geschreven. En zij was erbij, zij was getuige. Ze voelde de aanstekelijkheid van de juichende

menigte, de magie van het moment, en plotseling maakte het haar niets meer uit wat er voor haar vertrek thuis allemaal was voorgevallen.

1

Beginnen

Vijfde dag onderweg alweer en ik heb nog geen woord op papier gekregen! Ik zit op bed in een hotel in Kansas City, het is bijna half acht 's morgens en naast me ligt Rowie, diep in slaap. Ik MOET op de een of andere manier zien te beginnen aan mijn artikel; als ik nou zachtjes typ, dan kan die kleine hopelijk nog even een beetje doorslapen.

Anne keek peinzend voor zich uit. Ze had echt de hele tijd geprobeerd een momentje te vinden om aan haar artikel te werken, maar het was gewoon allemaal te raar en te hectisch geweest tot nu toe. Ze had niet eens kans gezien om meer dan twee keer naar huis te bellen. Maar met een beetje geluk had ze nu een uurtje. De bus ging om negen uur rijden, Row was nog steeds in dromenland, de rest van het reizende gezelschap was dat waarschijnlijk ook; niemand die haar kon storen.

Dit was haar kans.

Dan moest ze alleen wel eerst zien te stoppen met piekeren. Ze had het grootste deel van de nacht wakker gelegen; het had niet meegevallen om weer in slaap te komen na Rowlands angstaanval. Hij was om drie uur 's nachts wakker geworden, had een hem volkomen onbekende babysitter in zijn kamer zien zitten en – klabam, totale paniek. Anne lag een hotelkamer verderop te slapen, maar ze zat natuurlijk meteen recht op in bed toen hij begon te brullen. Ze was direct naar hem toe gerend om hem te troos-

ten, maar zodra ze haar hoofd om de hoek stak had de babysitter haar tas gepakt en was de hotelkamer uit gevlucht.

Row was tekeergegaan alsof de wereld verging en het enige wat Anne had kunnen bedenken was hem meenemen naar haar kamer en hem naast zich in bed leggen. Het was niet echt wat er in haar functieomschrijving stond, maar uiteindelijk had het gelukkig wel geholpen.

Althans, voor Row.

Zijzelf had dus geen minuut meer geslapen.

Niet te geloven toch, mopperde ze in stilte. En waar was zijn vader? Die optredens duren echt niet de hele nacht, hij had toch rond twaalf vannacht makkelijk weer hier kunnen zijn? Het arme kind zal zich wel helemaal van God en alle mensen verlaten hebben gevoeld. Het zal wel rock-'n-roll zijn, slapen naast het kind van een van 's werelds meest bedwepte rocksterren. Rustgevend is het in ieder geval niet, ook al is het best een eer om min of meer geadopteerd te zijn als favoriete wildvreemde volwassene...

Ze keek nog even vertederd naar de lange wimpers die op zijn zachte, ronde wangetjes rustten, helemaal vredig weer, en greep zichzelf toen bij de mentale lurven.

Aan het werk.

Ik vraag me af: zou iemand enige notie hebben van hoe een gemiddelde dag voor Road Rage op tournee eruitziet? Ik had zelf geen idee hoe het eraan toe zou gaan, maar het is dus een enorme, waanzinnige achtbaanrit die nooit stopt.

Vijf persconferenties en drie fotosessies later heb ik blijkbaar gratis en voor niets een spoedcursus leven-als-een-rockster gekregen, in de woorden van de roadmanager. Ik wist eigenlijk niet eens precies wat een roadmanager was, sterker nog, ik wist niet dat je bij zoiets als dit zowel een roadmanager als een tourmanager kon hebben, en dat die allebei iets heel verschillends (en heel noodzakelijks) doen.

Blijkt dus dat, zoals ze het op deze tournee hebben ingericht, de

tourmanager de baas is over het hele bandvervoer- en optreedgedeelte, terwijl de roadmanager verantwoordelijk is voor het vervoer van de spullen, de opbouw van het podium en de techniek. De roadies reizen een paar dagen voor de band uit en ze slapen ook in andere hotels en dergelijke. De hele tournee is in feite ingedeeld op basis van hoelang het duurt om alle spullen van A naar B te krijgen.

Die arme roadies moeten dus altijd rijden, terwijl wij nog weleens met het vliegtuig mogen. Wij zitten ook in veel luxere hotels – o, nu ik het er toch over heb: waar ik ook nog steeds aan moet wennen is dat die band met entourage hele verdiepingen van zo'n tophotel over kan nemen.

Idealiter krijgen we een portie hotel toebedeeld dat min of meer af te sluiten valt voor de rest van het publiek. Als dat afsluiten dan eenmaal voor elkaar is, voelt iedereen zich zo veilig dat niemand zijn deur op slot doet. Een heleboel mensen doen hun deuren zelfs niet eens dicht. Iedereen rent toch de hele tijd bij elkaar naar binnen, dus het is in feite nogal onzinnig, dat dichtdoen, maar waar ik nog niet aan gewend ben is dat allerlei mensen ook *slapen* met de deur open. Die deur gaat volgens mij alleen maar dicht voor een potje wilde seks; zelfs rocksterren verlangen blijkbaar toch nog enige privacy bij hun wilde seks.

Volgens mij moet ik al met al mijn handen dichtknijpen dat ik met de band mee mag en niet bij de roadies gestald ben. Dat ik in luxe hotels mag slapen, met mijn deur open, hoewel ik toch van harte nee zal zeggen als zich iemand aandient voor een potje wilde seks.

De reden voor die handendichtknijperij lag nog steeds vredig naast Anne te snurken, terwijl ze zachtjes op haar laptop zat te typen. Als ze niet voor *UM* naar die press junket met Rowlands vader had ontmoeten, en als Rowland niet midden in haar vijfminuten-exclusief-met-de-ster een joekel van een angstaanval had gekregen, en als het Anne toen niet volkomen onverwachts gelukt was om het arme kind te kalmeren en te troosten, dan had ze nu nog in Londen gezeten.

Ze keek op het klokje op haar beeldscherm.

Om precies te zijn, ze had op de redactie van *UM* gezeten, om slappe derderangs paginavulling te typen. In plaats daarvan was ze nu hier, om eindelijk eens iets van enige betekenis te doen. Althans, dat hoopte ze maar.

Met een frons schreef ze verder.

Eerst maar even een paar achter-de-schermenopmerkingen over de bandleden. Ze zijn dus allemaal wereldberoemd, maar ook allemaal, als ik heel eerlijk ben, behoorlijk raar. En soms vind ik ze zelfs een beetje eng. Axe, Mad, Blade en Roar, wie kent ze niet, hoewel dat natuurlijk niet hun echte namen zijn. Ik vraag me af of de gemiddelde *UM*-lezer hun echte namen eigenlijk wel kent. Misschien moet ik gewoon een paar blokjes maken met uitleg per bandlid.

1. Henning Axelsson, Scandinavische voorouders, roepnaam Axe, de beste rockdrummer ooit; grote vent met een enorme eetlust. De eerste keer dat ik hem zag ontbijten vergat ik zelf te eten, zoveel werkt hij naar binnen. Ik heb even meegeschreven:

- vier gebakken eieren (liefst met nog natte dooiers, die hij dan met veel lawaai uitslurpt)
- zeker een half wit aan geroosterd brood
- een stapeltje bacon van een centimeter of drie
- een stuk of drie, vier worsten
- de hele boel overgoten met een grote klodder ketchup
- een grote bak – of kleine emmer, hangt van je perspectief af – yoghurt met ontbijtgranen en een paar bananen (hier geen ketchup overheen, anders had ik hem echt voor gek verklaard).
- zowat zo'n hele plastic jerrycan met melk, en ook nog een paar koppen koffie – o, en soms ook nog een pak jus d'orange, als hij in een gezonde bui is.

Zoals je kunt verwachten bij zo'n eetlust is hij echt groot. Twee meter twee, en dan ook nog een enorme kleerkast met zulke brede schouders dat hij ongeveer zijwaarts door de deuropening moet. Witblond

haar tot midden op zijn rug en van die schrikbarend blauwe ogen; ik kan me hem zo voorstellen met een enorm zwaard, of een bijl, een helm met hoorns en een tuniek van beestenvellen, maar verrassend genoeg is hij heel rustig in de omgang. Hij heeft een soort stil gevoel voor humor en is dol op kleine Rowland.

Ik weet dat hij en Rows vader beste vrienden zijn, maar ik voel me toch iedere keer een beetje ongemakkelijk als ik die Viking en dat kleine ventje samen zie spelen in de tourbus. Axe is toevallig wel berucht om hoeveel hij kan drinken en hoeveel andere ongezonde chemische middelen hij allemaal kan innemen voordat hij omvalt, en om hoe hij al die jaren als een grasmaaier door zijn vrouwelijke fans heen is gegaan. Volgens mij heeft hij eigenhandig de speed-seriële monogamie uitgevonden.

Volgende bandlid.

2. De bassist. Hij heet Mad en hij kan ongeveer net zo goed spelen als speed slikken. Hij is graatmager en altijd bloednerveus, en hoewel ze eigenlijk geen van allen mijn type zijn – verre van, kan ik wel zeggen – vind ik hem met stip de minst aantrekkelijke van het setje.

Hij lijkt wel een soort van stabiel te zijn in zijn drugsmisbruik. De onderhoudsdosis is hoog maar gelijkmatig, en hoewel hij eruitziet alsof hij ieder moment over de rooie zou kunnen gaan, doet hij het eigenlijk nooit. Hij blijft gewoon de hele tijd onrustig en beweeglijk. Ook dat is een vorm van stabiel.

Axe vertelde me gisteren in de bus dat Mad altijd zo is geweest; hij is blijkbaar nooit veranderd sinds de oprichting van de band, een dikke twintig jaar geleden. Ik had net gezien hoe hij een handvol pillen wegwerkte met een ferme slok uit een duur uitzierend waterflesje (mijn ogen zullen wel zo'n beetje uit hun kassen gesprongen zijn) en toen mompelde Axe in mijn oor dat hij zeker wist dat als Mad ooit met die pillen zou stoppen, hij binnen een week dood neer zou vallen.

Ik heb eigenlijk nog niet met Mad gepraat [ik weet zijn echte naam niet, dat moet ik even googelen] omdat, nou... In alle eerlijkheid ben ik dus een beetje bang voor hem.

Ik vind het blijkbaar ongemakkelijk, het idee dat deze mannen iets zo potentieel gevaarlijks voor de gezondheid (om maar niet te spreken van illegaals en strafbaars) als drugsmisbruik zien als een soort onschuldig tijdverdrijf. Oké, terwijl ik dit schrijf voel ik me meteen een ongelooflijk mutserige provinciaal; er waren op school natuurlijk ook wel klasgenoten die van alles wilden proberen, maar ik hoorde niet bij dat kliekje. En daarbij: daar groei je als verstandige volwassene toch overheen?

[Mijn persoonlijke mening over drugsgebruik is waarschijnlijk niet bruikbaar voor het artikel. Vooruit, volgende muzikant.]

3. Blade, de beroemde – of liever gezegd: beruchte – leadgitarist, die volgens zijn paspoort Eugene Bowie heet, schijnt zijn bijnaam zelf te hebben gekozen toen hij zeven werd, een tweedehands eiersnijder van een gitaar voor zijn verjaardag kreeg en ter plekke besloot dat hij een extreem goede gitarist zou worden.

Blade is gespierd en ziet er uitstekend geconserveerd uit. Hij is het oudste Rage-lid, met zijn vijfenveertig jaar, maar dat zou je niet zeggen als je hem ziet. Er zijn mensen die hem overmatig behaard noemen, met zijn eeuwig gebronsde huid, lange bos donkere krullen en standaard stoppelbaard, maar dat deert Blade niet. Hij draagt altijd T-shirts met afgescheurde mouwen, waarschijnlijk om met zijn biceps en zijn interessante tatoeages te pronken, maar ik geloof dat hij zijn harigheid ook graag tentoonspreidt. Hij vindt het blijkbaar heerlijk om achterover te leunen, een arm achter zijn hoofd te leggen en zijn struikvormige okselhaar fier de lucht in te steken.

Minder vind ik dan weer dat hij een beangstigend groot jachtgeweer bezit, waarmee hij graag op borden langs de weg schiet. Vanuit het dakluik van de rijdende bus, de idioot.

Anne fronste naar haar beeldscherm. Ondertussen werd het wel tijd voor het ontbijt, als ze tenminste niet achtergelaten wilde worden in het hotel terwijl de karavaan verder trok.

Precies op tijd begon Row naast haar in bed te bewegen. Ze zette haar laptop op het nachtkastje en veegde voorzichtig het haar uit zijn gezichtje. Wat zag hij er toch ontzettend lief uit; ze voelde haar hart helemaal warm worden. Ze wenste dat ze hem niet wakker hoefde te maken; het arme kind, hij had al zo weinig rust in zijn leven.

‘Hé, Row... oehoe, Rowland, oogjes open, kleine knuffelbeer, tijd om op te staan...’

‘Ik ben geen knuffelbeew,’ mompelde hij.

‘Jawel hoor, je bent een lekker klein beertje en we moeten een beetje opschieten, anders krijgen we geen ontbijt. Kom, opstaan.’

Het beertje dacht er anders over. Hij sloeg zijn armpjes om haar middel en zei nog slaperig: ‘Vasthouden...’

Daar kon Anne niet tegenop. Ze trok hem tegen zich aan en knuffelde en kietelde hem totdat hij echt wakker was en giechelde en kraaide van de pret.

En toen schrok ze zich een hoedje omdat de deur bijna uit zijn scharnieren vloog en Rowlands vader onbeheerst naar binnen stormde. Hij was dan wel de roemruchte zanger van Road Rage en een gelauwerd filmacteur, maar op dit precieze moment had hij maar bitter weinig weg van een wereldster; hij zag er eerder uit alsof hij in een vlaag van blinde paniek zo zijn bed uit was geschoten. Zijn haar stond recht omhoog, zijn ogen waren theeschotelgroot en het enige wat hij aan zijn lijf had was een onderbroek die zo oud en rafelig was dat Anne zich afvroeg of dit nou daadwerkelijk een man was met miljoenen op zijn bankrekening.

‘Istie bij jou?’ kraakte hij verwilderd.

‘Pap!’ riep Row blij, en hij hield zijn armpjes in de lucht om opgetild te worden.

‘Goedemorgen,’ zei Anne stijfjes. Ze bloosde zo hard dat ze bijna licht gaf, terwijl Rory Maquary, beter bekend als Roar, zijn zoon met één beweging uit het bed viste en hem een woeste knuffel gaf.

‘Aaah, pap, je plet me,’ klaagde Row.

‘O man, het spijt me zo dat ik er niet was vannacht...’ Roar plofte op de rand van Annes bed. Hij leek totaal niet gehinderd door ook maar een fliedertje ongemak. Hij hield Row stevig vast en snuffelde aan hem.

Row begon meteen te wurmen en riep: ‘Waaah!’

‘Hij zal wel naar de wc moeten,’ zei Anne, terwijl ze voorzichtig om vader en zoon Maquary heen uit bed klom. Toen ze eenmaal stond kon ze alleen maar hopen dat haar blos een beetje was gezakt, alleen al omdat hij zo vreselijk zou afsteken bij die überbleke, met miljarden sproeten bespikkelde benen die onder haar oversized slaapshirt uit staken. En dan had ze zich nog niet eens zorgen gemaakt over haar haar, dat meestal als een soort wijnrood vogelnest op haar hoofd zat als ze net wakker was.

Ze klom zo snel als ze kon in haar spijkerbroek. Toen trok ze haastig tien vingers door haar vogelnest, propte haar telefoon in haar zak en probeerde een gezicht op te zetten alsof het voor haar de normaalste zaak van de wereld was dat er ’s morgens vroeg semi-bloze beroemdheden haar hotelkamer in kwamen rennen en op de rand van haar bed gingen zitten.

‘Sorry, Annie, dat ik zo bij je naar binnen donder, maar ik dacht dat Rowie lekker lag te snurken in zijn eigen mandje, met die babysitter van het hotel erbij. Stak ik mijn kop om de hoek, zag ik niks – geen Rowie, geen babysitter.’ Roar schudde zijn hoofd. ‘Man, ik werd even helemaal gek.’

Hij had toch maar een raar accent, vond Anne. Het was gelukkig geen Amerikaans Engels, dat vond ze zo vreselijk, maar netjes Brits was het ook niet. Het leek een beetje Australisch, maar dan zei hij soms ineens weer iets wat eerder Schots klonk. Ze hechtte er waarde aan als mensen zorgvuldig met hun taal omsprongen, maar dat kon ze bij Roar wel vergeten: hij gaf niks om zijn uitspraak en kon vloeken als een tempelier. Hij was zo’n ongewone mix van allerlei dingen dat Anne werkelijk geen idee had wat de

correcte manier zou zijn om op hem te reageren.

Daar zat hij, op de rand van haar bed, naar haar te kijken met die glitterende grijsgroene ogen. Hij veegde nonchalant wat van zijn bruine manen uit zijn gezicht terwijl Row van zijn schoot gleed, en Anne kon er niet over uit dat iemand zonder het blijkbaar door te hebben er zo fotogeniek uit kon zien. Hij was weliswaar niet haar type, maar ze zag wel degelijk dat hij erg goed gelukt was en ze vertrouwde het niet. Knappe mannen, mannen die precies wisten hoe ze hun hoofd een beetje schuin moesten houden om dan zo half stoer, half schattig over te komen, mannen die precies wisten hoe ze door hun warrige haar heen moesten kijken om dat achteloze, waar ze nooit een goed woord voor overhad, er plotseling oer en wild en aantrekkelijk en toch ook een beetje lief uit te laten zien... Daar moest zo'n man toch urenlang voor de spiegel op geoeft hebben?

Ze rukte haar ogen los van Roar, haalde diep adem en zei snel, voordat ze de moed verloor: 'Het zal me wel niets aangaan, maar waar was je precies? Wat was er in 's hemelsnaam zo belangrijk dat je Row alleen hebt gelaten met iemand die hij nog nooit eerder had gezien? Je had mij toch kunnen vragen in plaats van een wildvreemd mens dat er direct vandoor ging toen hij in paniek raakte? Ik dacht dat de afspraak was dat ik op hem zou passen. Het arme kind schrok vreselijk toen hij wakker werd en jij er niet was; hij moest zo ontzettend huilen dat ik hem maar bij me in bed heb genomen.'

Ze had de hele nacht naast Rowland liggen piekeren over Roar. Ze had het helemaal voor zich gezien: hoe hij op een of andere woeste afterparty terecht was gekomen na het concert, zich had volgegooid met wat hij dan ook maar te pakken had kunnen krijgen en ongeremd tot het gaatje was gegaan. Natuurlijk was hij helemaal vergeten dat hij ook nog een kind had dat op hem wachtte. Het was het soort schandalig gedrag dat ze ondertussen verwachtte van de leden van Road Rage, vooral omdat het eerste concert in LA precies zo'n feestje had gehad.

Hoewel... Ze moest toegeven dat zijzelf die bewuste nacht vroeg naar bed was gegaan, dus ze was er niet bij geweest. Ze had alleen maar verhalen gehoord. Maar die verhalen, van de mensen die er wel bij waren geweest, logen er echt niet om; en waar rook is, tenslotte, is meestal vuur.

Roars scherpe blik flitste naar Annes gezicht en even vroeg ze zich af of haar gedachten op haar voorhoofd leesbaar waren. Ze wilde dat ze haar mond had gehouden.

‘Het gaat je inderdaad geen donder aan, mop, waar ik gisteravond was, maar vooruit, laat ik ook ’es wat over mezelf vertellen.’ Hij leunde naar Rowland, die naast zijn knie stond, en kuste hem op zijn krullenbol. Toen keek hij weer op, recht in Annes ogen.

Haar binnenste gaf iedere keer een klein bibbertje als hij dat deed; dat kwam vast doordat ze hem al net zo gevaarlijk en onberekenbaar vond als de rest van de band.

‘Ik kreeg een belletje voor de een of andere bijeenkomst met een stelletje filmbobo’s van Pantheon; waren toevallig in de stad, wilden met me praten. Gaat over een film over de band, zo’n biopic-ding. Kunnen we wel gebruiken, de promotie is goed, zit er voor iedereen weer wat geld in, blijven we een beetje aan de gang. Ik bedoel, de enige reden dat we deze hele tour gefinancierd hebben gekregen is vanwege mijn filmwerk, en die Oscar-nominatie, weet je wel? Maar Jezus, ik speel al twintig jaar met die gasten en zij kunnen het werk gewoon goed gebruiken. En, eh, ik weet niet of ik het moet zeggen, misschien zet je dat allemaal wel zo in dat verdomde artikel van je straks, maar ik kan het werk goed gebruiken. Als ik eerlijk ben.’

Anne knipperde met haar ogen: hij had sinds het begin van de tour nog niet vaak zoveel achter elkaar tegen haar gezegd, en al helemaal niet van die persoonlijke dingen. Ze stotterde van schrik: ‘Maar... eh, ik, eh, ik dacht dat je, eh, multi-multimiljonair was?’

Rowland stak zijn armen naar haar op en ze tilde hem op, blij met de kans zich achter zijn kleine, warme lijfje te verschuilen.

‘En ik begrijp nog steeds niet waarom je je kind bij een wildvreemde achterlaat en ik begrijp óók niet waarom je dan niet even bij hem hebt gekeken toen je eenmaal binnenkwam.’

‘Ik was al terug van het optreden, klaar om in m’n mand te rollen, toen dat belletje van die filmlui kwam. Het was half twaalf. Row sliep, jij sliep, ik wilde jullie niet wakker maken; die babysitdienst leek me wel te doen voor een uurtje of zo. Alleen, die filmbazen gingen maar door, Annie. Ze bleven maar lullen en drank bestellen; ik was verdomme al kapot na de show..’ Hij stopte even om nog een lok haar weg te vegen en zijn hoofd te schudden. ‘Kwam ik eindelijk binnen, twee uur geleden dus, hè, toen ik eindelijk met goed fatsoen weg kon, dacht ik: effe plat, viel ik natuurlijk meteen als een blok in slaap. Ik weet ook wel dat ik eerst bij Rowie had moeten kijken, maar ik... ik was gewoon..’

Hij kamde met zijn vingers de rest van zijn haar naar achteren en keek even een beetje glazig voor zich uit. Toen zuchtte hij. ‘Oké. Moet je horen, ik wil niet dat je hierover gaat schrijven, maar ik heb een verdomd grote berg poen moeten neerleggen bij m’n scheiding. Ik wilde dat het een beetje snel ging, weet je wel, voor Rowie?’ Nog een diepe zucht. ‘Ik moest en zou de voogdij krijgen. Het was allemaal al klote genoeg; mijn ex is een kring en zo gek als een deur, en ze wilde mijn laatste cent nog hebben als ze ’m kon krijgen. Bijna gelukt ook, maar ik heb gelukkig m’n mannetje, de rest maakt me geen donder uit. Alleen heb ik sindsdien wel moeten werken als een gek om weer een beetje wat pefels op de bank te krijgen. Snap je?’

‘O, goh... jeetje,’ zei Anne, meteen bezorgd. ‘Ik had geen idee. Dus je bent, eh... blut?’ Ze wiegde een beetje heen en weer met Rowland in haar armen en genoot stilletjes van het gevoel van zijn armpjes om haar nek.

‘Teleurgesteld?’ zei Roar fronsend.

‘Eh, um, nou, nee, dat niet, ik bedoel, het is natuurlijk bijzonder vervelend voor je, maar het is mijn zaak niet, dus ik zou niet, eh... Maar ik dacht, met al die liedjes die je hebt geschreven, en de royalty’s en zo, dat je...’

‘Nou, ze heeft me niet helemaal het vel over m'n oren getrokken, en ik heb heus nog wel... Het is gewoon dat ik... verantwoordelijkheid voor dingen heb, kosten die doorlopen, en, eh... verdomme.’ Hij ademde ongeduldig uit door zijn neus en mompelde erachteraan: ‘Krijg ook de zenuwen,’ en schudde nog een keer zijn hoofd.

Anne beet op haar lip en verplaatste Row naar haar andere arm. Hij was al aardig zwaar.

Roar stond abrupt op en leunde naar haar toe om Row een kus te geven; hij kwam zo dichtbij dat Anne hem kon ruiken. Zijn huid, en zijn haar: het was een fris, gezond, nog een beetje slaperig maar onmiskenbaar mannelijk soort luchtje. Lekker, rook hij.

Ze stapte verlegen naar achteren en op dat moment fluisterde Rowland in haar oor: ‘Annie, ik moet plassen.’

‘Ach ja, natuurlijk, kleine man. Waar is je Wall-E?’ Anne zette Row op zijn voetjes en keek op het bed, op zoek naar het een beetje droevig uit zijn oogjes kijkende knuffelrobotje waar Row zo dol op was. Ha, daar lag het, half onder het kussen. Ze nam Row bij de hand en liep met hem de gang in, op weg naar zijn eigen kamer en zijn eigen badkamer.

‘Je telefoon gaat,’ zei Roar tegen Annes schouder. Hij liep zo dicht achter haar dat ze zijn lichaamswarmte kon voelen, en hij kwam ook nog mee de badkamer in.

Ze negeerde haar opkomende blos even hard als het gezoem in haar broekzak en zette Row snel op de wc. Daarna trok ze hem zijn slaaphemdje uit en draaide de douche open. ‘Vind je het heel erg om hem -’ zei ze tegen Roar, maar hij onderbrak haar.

‘Doe normaal. ’t Is toch mijn kind? Ik ben niet hulpeloos of zo.’ Hij fronste en hield Anne met één oog in de gaten terwijl ze haar telefoon, die intussen was stilgevallen, uit haar broekzak viste.

‘O, het is, eh, mijn vriend, Ian... Ik kan maar beter...’ zei ze ongemakkelijk, met een stapje richting de badkamerdeur.

‘Van mij hoeft je niet weg, hoor. Verdomme, Row, sta stil, anders krijg je zeep in je ogen.’

Anne slikte nerveus, twijfelde nog even en drukte toen toch maar op 'terugbellen'. Met een onverwacht snel bonzend hart luisterde ze hoe de telefoon overging.

'Hallo, Anne, ben jij dat?' Ians beheerste stem en keurige articulatie klonken koud en ver weg. 'Wat zijn dat voor vreemde geluiden op de achtergrond?'

'O, ik, eh... sta in de badkamer, met Rory en Rowland; Rowland staat onder de douche.' Terwijl ze het zei wist ze dat haar toon verontschuldigend was en dat ze niet had moeten bellen vanuit de badkamer, maar Roar gaf haar op dat moment van over zijn schouder zo'n doordringende blik dat ze zich nauwelijks durfde te bewegen.

'Wát zeg je?' kraakte Ian in haar oor, 'je bent in de badkamer met die man? Wat is dat voor onzin? Geef hem aan de lijn, nu meteen.'

'Ian, asjeblijft, ik heb je toch gezegd dat...'

'Geef hem aan de lijn, Anne.'

Het was dat ze nog op haar blote voeten was, anders had ze lood in haar schoenen gehad. Het lood was waarschijnlijk ter hoogte van haar maag blijven steken, want ze voelde daar iets hards en zwaars en ellendigs zitten toen ze Roar haar mobiel toestak. 'Mijn vriend zou je graag even spreken.' Ze herkende haar eigen stem bijna niet, zo ongemakkelijk voelde ze zich, en eigenlijk wist ze niet waar ze zich nu het hardst voor schaamde: voor Roar, met wie ze in een badkamer stond, voor haar eigen stomiteit om niet eerst naar buiten te lopen voordat ze had teruggebeld, of voor Ian, die zijn oordeel natuurlijk al klaar had.

Roar wierp haar nog zo'n blik toe over zijn schouder, draaide vervolgens op zijn dooie gemak de kraan dicht en viste een handdoek van de stapel. Met zijn ene hand gaf hij haar de handdoek en met zijn andere nam hij haar telefoon aan.

'Hallo?' zei hij, volkomen onbewogen.

Anne tilde Row uit het bad, rolde hem in de handdoek en probeerde kalm te blijven; als Ian nou maar niet alles wat hij tegen

haar al had gezegd toen ze deze opdracht aannam, nog eens dunnetjes over ging doen tegen Roar... Ze wreef Rowlands haar droog en voelde dat Roar naar haar keek. Ze concentreerde zich zo hard mogelijk op het afdrogen, tot Roar sappig, en hoorbaar sarcastisch, begon te grinniken.

‘Christus, doe normaal. Je maakt een geintje,’ zei hij in de mobiel. ‘Kijk, ik begrijp best dat je bezorgd bent; grote boze buitenwereld en zo. Maar het gaat gewoon prima met ’r, niemand raakt ’r ook maar met één vinger aan, en ik al helemaal niet. Waar zie je me verdomme voor aan; zo wanhopig ben ik nou ook weer niet. Wat een achterlijk idee. Nou, ik ga hangen; ze belt je later wel weer ’es een keer. De mazzel hè, gast.’ Hij trok een gezicht, gaf Annes telefoon weer terug, en zonder verder iets te zeggen nam hij het afdrogen van zijn zoon van haar over.

Het duurde even voordat ze de moed had verzameld om te vragen: ‘Wat wilde Ian nu precies?’

‘Huh?’ zei Roar. Hij leek het hele telefoongesprek alweer vergeten te zijn.

‘Pap?’ Dat was Row, vanuit de grote handdoek.

‘Mmm?’

‘Annie is lief, hè, veddomme.’

‘Je moet geen verdomme zeggen, Rowie.’

‘Waawom niet? Jij zegt het ook de hele tijd.’

‘Omdat ik groot ben en jij niet. Als jij groot bent mag je ook verdomme zeggen.’

‘Ik ben al groot.’

‘Nee, je bent nog klein, en je moet verdomme wel een r zeggen, gast.’

Roar pelde de handdoek af en werkte Row in zijn kleertjes.

‘Rory, alsjeblieft, wat zei Ian nou tegen je?’ Anne wilde dat ze niet zo wanhopig klonk.

‘Pap, Annie weet een vahaaltje oew een spin die alleen maaw chocomel lust.’ Row sprong op en neer.

‘Wat zeg ik nou over die r,’ zei Roar stoïcijns.